



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

16. července 2026 *

„Řízení o předběžné otázce – Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Zneužití dominantního postavení – Články 101 a 102 SFEU – Provádění vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž – Rozhodnutí vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž, jímž se nařizuje provedení kontroly – Prohlídka v prostorách dotčených podniků – Zajištění obchodních záznamů pocházejících z e-mailové komunikace – Příkaz vydaný státním zastupitelstvím – Články 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie – Právo na respektování soukromého života a komunikace – Právo na ochranu osobních údajů – Procesní požadavky – Absence předchozího souhlasu uděleného soudcem“

Ve spojených věcech C-258/23 až C-260/23,

jejichž předmětem jsou tři žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané na základě článku 267 SFEU rozhodnutími Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Soud pro hospodářskou soutěž, regulaci a dohled, Portugalsko) ze dne 21. dubna 2023, došlými Soudnímu dvoru dne 24. dubna 2023, v řízeních

IMI – Imagens Médicas Integradas S. A. (C-258/23),

Synlabhealth II S. A. (C-259/23),

SIBS – Sociedade Gestora de Participações Sociais S. A.,

SIBS, Cartões – Produção e Processamento de Cartões S. A.,

SIBS Processos – Serviços Interbancários de Processamento S. A.,

SIBS International S. A.,

SIBS Pagamentos S. A.,

SIBS Gest S. A.,

SIBS Forward Payment Solutions S. A.,

SIBS MB S. A. (C-260/23)

proti

* Jednací jazyk: portugálština.

Autoridade da Concorrência,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení: K. Lenaerts, předseda, T. von Danwitz, místopředseda, K. Jürimäe, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, O. Spineanu-Matei, M. Condinanzi a F. Schalin, předsedové senátů, S. Rodin (zpravodaj), E. Regan, N. Piçarra, A. Kumin, N. Jääskinen, S. Gervasoni a N. Fenger, soudci,

generální advokátka: L. Medina,

za soudní kancelář: L. Carrasco Marco, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. června 2025,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za IMI – Imagens Médicas Integradas S. A.: A. Dias Henriques, R. Oliveira, M. Rodrigues Caldeira a M. Valente, advogados,
- za Synlabhealth II S. A.: A. Martins Ferreira, advogado,
- za SIBS – Sociedade Gestora de Participações Sociais S. A. a další: M. de Abreu Castelo Branco, J. Pateira Ferreira a C. Pinto Correia, advogados,
- za Autoridade da Concorrência: D. Cardoso, A. Cruz Nogueira a S. Parodi, advogadas,
- za portugalskou vládu: C. Alves, P. Barros da Costa a A. Oliveira Santos, jako zmocněnkyně,
- za českou vládu: L. Halajová, M. Smolek a J. Vlácil, jako zmocněnci,
- za řeckou vládu: K. Boskovits, jako zmocněnec,
- za finskou vládu: H. Leppo, jako zmocněnkyně,
- za švédskou vládu: F.-L. Göransson, jako zmocněnkyně,
- za Evropskou komisi: P. Berghe, P. Caro de Sousa a E. Ruseva, jako zmocněnci,
- za Kontrolní úřad ESVO: C. Simpson, E. Gromnicka a M.-M. Joséphidès, jako zmocněnkyně,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 23. října 2025,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu článku 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

- 2 Tyto žádosti byly podány v rámci tří sporů mezi několika podniky a Autoridade da Concorrência (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, Portugalsko) ve věci legality opatření spočívajících v prohlídce, jakož i v prověřování, shromažďování a zajištění důkazů v prostorách těchto podniků v rámci šetření vedených tímto Úřadem v souvislosti s protisoutěžním jednáním uvedeným v člancích 101 a 102 SFEU.

Právní rámec

Unijní právo

Smlouva o FEU

- 3 Článek 101 SFEU stanoví:

„1. S vnitřním trhem jsou neslučitelné, a proto zakázané, veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, zejména ty, které

- a) přímo nebo nepřímo určují nákupní nebo prodejní ceny anebo jiné obchodní podmínky;
- b) omezují nebo kontrolují výrobu, odbyt, technický rozvoj nebo investice;
- c) rozdělují trhy nebo zdroje zásobování;
- d) uplatňují vůči obchodním partnerům rozdílné podmínky při plnění stejné povahy, čímž jsou někteří partneři znevýhodněni v hospodářské soutěži;
- e) podmiňují uzavření smluv tím, že druhá strana přijme další plnění, která ani věcně, ani podle obchodních zvyklostí s předmětem těchto smluv nesouvisejí.

2. Dohody nebo rozhodnutí zakázané podle tohoto článku jsou neplatné od počátku.

[...]“

- 4 Článek 102 SFEU stanoví:

„S vnitřním trhem je neslučitelné, a proto zakázané, pokud to může ovlivnit obchod mezi členskými státy, aby jeden nebo více podniků zneužívaly dominantního postavení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části.

Takové zneužívání může zejména spočívat:

- a) v přímém nebo nepřímém vynucování nepřiměřených nákupních nebo prodejních cen anebo jiných nerovných obchodních podmínek;
- b) v omezování výroby, odbytu nebo technického vývoje na úkor spotřebitelů;

- c) v uplatňování rozdílných podmínek vůči obchodním partnerům při plnění stejné povahy, čímž jsou někteří partneři znevýhodňováni v hospodářské soutěži;
- d) v podmiňování uzavření smluv tím, že druhá strana přijme další plnění, která ani věcně, ani podle obchodních zvyklostí s předmětem těchto smluv nesouvisejí.“

Listina

- 5 Článek 7 Listiny stanoví:

„Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.“

- 6 Článek 8 Listiny stanoví:

„1. Každý má právo na ochranu osobních údajů, které se ho týkají.

2. Tyto údaje musí být zpracovány korektně, k přesně stanoveným účelům a na základě souhlasu dotčené osoby nebo na základě jiného oprávněného důvodu stanoveného zákonem. Každý má právo na přístup k údajům, které o něm byly shromážděny, a má právo na jejich opravu.

[...]“

Nařízení Rady (ES) č. 1/2003

- 7 Bod 26 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) uvádí:

„Zkušenosti ukazují, že v některých případech jsou obchodní záznamy uchovávány v bytech ředitelů nebo jiných osob pracujících pro podnik. Aby byla zajištěna účinnost kontrol, měli by proto mít úředníci zmocnění [úředníci a jiné osoby zmocněné] [Evropskou k]omisi právo vstupovat do jakýchkoli prostor, kde mohou být uchovávány obchodní záznamy, včetně soukromých bytů. Výkon posledně jmenovaného práva by však měl podléhat povolení soudu.“

- 8 Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanoví, že „[p]okud orgány pro hospodářskou soutěž členských států nebo vnitrostátní soudy použijí vnitrostátní právní předpisy o hospodářské soutěži na dohody, rozhodnutí sdružení podniků nebo jednání ve vzájemné shodě ve smyslu čl. [101] odst. 1 [SFEU], které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy ve smyslu uvedeného ustanovení, použijí také článek [101 SFEU] na takové dohody, rozhodnutí nebo jednání ve vzájemné shodě. Pokud orgány pro hospodářskou soutěž členských států nebo vnitrostátní soudy použijí vnitrostátní právní předpisy o hospodářské soutěži na zneužití zakázané článkem [102 SFEU], použijí také článek [102 SFEU].“

9 Článek 5 daného nařízení uvádí:

„Orgány pro hospodářskou soutěž členských států mají pravomoc používat články [101] a [102 SFEU] v jednotlivých případech. Za tímto účelem mohou z vlastního podnětu nebo na základě stížnosti přijímat tato rozhodnutí:

- požadovat ukončení protiprávního jednání,
- nařizovat předběžná opatření,
- přijímat závazky,
- ukládat pokuty, penále nebo jiné sankce stanovené vnitrostátními právními předpisy.

Pokud na základě informací, které mají k dispozici, nejsou splněny podmínky zákazu, mohou také rozhodnout, že není důvod k jejich zásahu.“

10 Článek 20 téhož nařízení, týkající se „Kontrolní pravomoci Komise“, stanoví:

„1. Za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením může Komise provádět veškeré nezbytné kontroly podniků a sdružení podniků.

2. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole jsou oprávněni:

- a) vstupovat do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků podniků a sdružení podniků;
- b) kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy;
- c) kopírovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z těchto knih nebo záznamů;

[...]

3. Úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí ke kontrole vykonávají své pravomoci po předložení písemného zmocnění, v němž je uveden předmět a účel kontroly a sankce podle článku 23 pro případ, že požadované účetní knihy nebo jiné záznamy týkající se podnikání jsou předloženy neúplné, nebo že odpovědi na otázky podle odstavce 2 tohoto článku jsou nesprávné nebo zavádějící. Komise musí včas před uskutečněním kontroly zaslat oznámení o kontrole orgánu pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má provést.

4. Podniky a sdružení podniků se musí podřídit kontrolám nařízeným na základě rozhodnutí Komise. Rozhodnutí musí stanovit předmět a účel kontroly, stanovit datum, kdy má začít, a uvést sankce podle článků 23 a 24 a právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem. Komise přijímá taková rozhodnutí po konzultaci s orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést.

[...]

6. Pokud úředníci a ostatní doprovázející osoby zmocněné Komisí zjistí, že podnik odmítá kontrolu nařízenou podle tohoto článku, poskytne jim dotyčný členský stát nezbytnou pomoc a podle potřeby požádá o pomoc policii nebo rovnocenný donucovací orgán, aby jim umožnil kontrolu provést.

7. Pokud pomoc podle odstavce 6 vyžaduje podle vnitrostátních předpisů povolení soudu [justičního orgánu], musí být o takové povolení zažádáno. O takové povolení lze žádat také jako o předběžné opatření.

[...]“

11 Článek 21 nařízení č. 1/2003, nadepsaný „Kontrola v jiných prostorách“, stanoví:

„1. Pokud existuje důvodné podezření, že účetní knihy nebo jiné obchodní záznamy související s předmětem kontroly, které mohou mít význam pro dokázání závažného porušení článků [101] nebo [102 SFEU], jsou uchovávány v jakýchkoli jiných prostorách, na pozemcích a v dopravních prostředcích, včetně bytů ředitelů, vedoucích pracovníků a dalších zaměstnanců dotyčných podniků a sdružení podniků, může Komise svým rozhodnutím nařídít provedení kontroly v těchto jiných prostorách, na pozemcích a v dopravních prostředcích.

2. Takové rozhodnutí musí uvádět předmět a účel kontroly, stanovit den, kdy má kontrola začít, a uvést právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem. Zejména v něm musí být uvedeny důvody, které vedly Komisi k závěru, že existuje podezření ve smyslu odstavce 1. Komise přijímá taková rozhodnutí po konzultaci s orgánem pro hospodářskou soutěž členského státu, na jehož území se má kontrola provést.

3. Rozhodnutí podle odstavce 1 nemůže být provedeno bez předchozího svolení vnitrostátního soudu dotyčného členského státu. Vnitrostátní soud přezkoumá, zda je rozhodnutí Komise pravé a zda navrhovaná donucovací opatření nejsou svévolná ani nepřiměřená, zejména vzhledem k závažnosti předpokládaného protiprávního jednání, k významu hledaných důkazů, k zapojení dotyčného podniku a k odůvodněné pravděpodobnosti, že účetní knihy a záznamy týkající se předmětu kontroly jsou uchovávány v prostorách, pro které se žádá povolení. Vnitrostátní soud může požádat Komisi přímo nebo prostřednictvím orgánu pro hospodářskou soutěž svého členského státu o podrobné vysvětlení těch okolností, které jsou nezbytné pro přezkoumání přiměřenosti navrhovaných donucovacích opatření.

Vnitrostátní soud však nesmí zpochybnit nezbytnost kontroly ani požadovat informace ze spisu Komise. Zákonnost rozhodnutí Komise může být přezkoumána pouze Soudním dvorem.

[...]“

Nařízení GDPR

- 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1, dále jen „nařízení GDPR“) v článku 9, nadepsaném „Zpracování zvláštních kategorií osobních údajů“, stanoví:

„1. Zakazuje se zpracování osobních údajů, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, a zpracování genetických údajů, biometrických údajů za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby a údajů o zdravotním stavu či o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud jde o některý z těchto případů:

[...]

- g) zpracování je nezbytné z důvodu významného veřejného zájmu na základě práva Unie nebo členského státu, které je přiměřené sledovanému cíli, dodržuje podstatu práva na ochranu údajů a poskytuje vhodné a konkrétní záruky pro ochranu základních práv a zájmů subjektu údajů;

[...]“

Směrnice (EU) 2019/1

- 13 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1 ze dne 11. prosince 2018 o posílení postavení orgánů pro hospodářskou soutěž v členských státech tak, aby mohly účinněji prosazovat pravidla, a o zajištění řádného fungování vnitřního trhu (Úř. věst. 2019, L 11, s. 3) v bodech 30 až 34 odůvodnění uvádí:

„(30) Vyšetřovací pravomoci vnitrostátních správních orgánů pro hospodářskou soutěž by měly být přiměřené, aby bylo možno odstranit problémy spojené s prosazováním soutěžních pravidel v digitálním prostředí, a měly by vnitrostátním orgánům pro hospodářskou soutěž umožnit, aby získávaly v digitální podobě veškeré informace, které souvisejí s podniky či sdruženími podniků, jichž se týká vyšetřovací opatření, včetně údajů získaných forenzními metodami, a to bez ohledu na to, na jakém nosiči jsou tyto informace uloženy, jako jsou laptopy, mobilní telefony, jiná mobilní zařízení nebo úložiště v cloudu.

(31) Vnitrostátní správní orgány pro hospodářskou soutěž by měly být oprávněny provádět veškeré potřebné kontroly prostor podniků a sdružení podniků, pokud mohou v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že došlo k porušení článku 101 nebo 102 [SFEU]. Tato směrnice by neměla členským státům bránit, aby pro takové kontroly vyžadovaly předchozí souhlas vnitrostátního justičního orgánu.

- (32) Aby byla zajištěna účinnost, měla by pravomoc vnitrostátních správních orgánů pro hospodářskou soutěž provádět kontroly umožňovat přístup k informacím, které jsou dostupné podniku či sdružení podniků nebo osobě, jichž se kontrola týká, a které souvisejí s podnikem či sdružením podniků, které jsou předmětem šetření. To by mělo nutně zahrnovat pravomoc vyhledávat dokumenty, soubory či údaje i na zařízeních, která nebyla předem přesně určena. Bez této pravomoci by nebylo možné získat informace potřebné pro šetření v případech, kdy podniky nebo sdružení podniků toto šetření maří či při něm odmítají spolupracovat. Pravomoc kontrolovat účetní knihy nebo obchodní záznamy by měla zahrnovat všechny formy korespondence včetně elektronických zpráv, bez ohledu na to, zda se jeví jako nepřečtené, či zda byly vymazány.
- (33) Aby se omezilo na minimum zbytečné prodlužování kontrol, měly by mít vnitrostátní správní orgány pro hospodářskou soutěž pravomoc pokračovat ve vyhledávání a provádět výběr kopií či výpisů z účetních knih a obchodních záznamů týkajících se činnosti podniku či sdružení podniků, jichž se kontrola týká, v prostorách orgánu či v jiných určených prostorách. Během tohoto vyhledávání by mělo být nepřetržitě zajištěno řádné dodržování práv podniků na obhajobu.
- (34) Zkušenosti ukazují, že obchodní záznamy mohou být uchovávány v obydlích ředitelů, vedoucích pracovníků a jiných zaměstnanců podniků či sdružení podniků, zejména z důvodu většího využívání pružnějších režimů práce. Aby byla zajištěna účinnost kontrol, měly by mít vnitrostátní správní orgány pro hospodářskou soutěž pravomoc vstupovat do jakýchkoli prostor, včetně soukromých obydlí, pokud mohou doložit, že existuje důvodné podezření, že tam jsou uchovávány obchodní záznamy, které mohou být důležité při prokazování porušení článku 101 nebo 102 [SFEU]. Vnitrostátní správní orgán pro hospodářskou soutěž by měl mít povinnost získat k výkonu této pravomoci předem souhlas vnitrostátního justičního orgánu, jímž může být v právních systémech některých členských států i státní zástupce. To by členským státům nemělo bránit v tom, aby v mimořádně naléhavých případech úkoly vnitrostátního justičního orgánu pověřily vnitrostátní správní orgán pro hospodářskou soutěž, který by jednal jako justiční orgán, nebo aby výjimečně umožnil[y] provádění těchto kontrol se souhlasem subjektů, jichž se kontrola týká. [...]"

14 Článek 6 této směrnice, nadepsaný „Pravomoc kontrolovat podnikatelské prostory“, zní:

„1. Členské státy zajistí, aby vnitrostátní správní orgány pro hospodářskou soutěž byly při uplatňování článků 101 a 102 [SFEU] oprávněny provádět veškeré nezbytné neohlášené kontroly podniků a sdružení podniků. Členské státy zajistí, aby úředníci a jiné doprovázející osoby zmocněné nebo jmenované vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž k provedení takových kontrol byli přinejmenším oprávněni:

- a) vstupovat do všech prostorů, na pozemky a do dopravních prostředků podniků a sdružení podniků;
- b) kontrolovat účetní knihy a ostatní obchodní záznamy, bez ohledu na to, na jakém nosiči jsou uloženy, a měli právo na přístup k veškerým informacím, které jsou dostupné subjektu, jehož se kontrola týká;

c) pořizovat nebo získávat v jakékoli formě kopie nebo výpisy z těchto účetních knih nebo obchodních záznamů, a pokud to pokládají za vhodné, pokračovat v tomto vyhledávání informací a vybírání kopií nebo výpisů v prostorách vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž či v jakýchkoli jiných prostorách k tomu určených;

[...]

2. Členské státy zajistí, aby se podniky a sdružení podniků musely podrobit kontrolám podle odstavce 1. Členské státy rovněž zajistí, aby v případě, že se podnik či sdružení podniků odmítá podrobit kontrole nařízené vnitrostátním správním orgánem pro hospodářskou soutěž nebo povolené vnitrostátním justičním orgánem, byly vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž oprávněny si vyžádat nezbytnou pomoc policie nebo rovnocenného donucovacího orgánu tak, aby mohly kontrolu provést. Tuto pomoc si lze vyžádat rovněž jako preventivní opatření.

3. Tímto článkem nejsou dotčeny požadavky vnitrostátního práva na předchozí souhlas vnitrostátního justičního orgánu k provedení takové kontroly.“

15 Článek 7 uvedené směrnice, nadepsaný „Pravomoc kontrolovat jiné prostory“, stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby v případě, že existuje důvodné podezření, že účetní knihy nebo jiné obchodní záznamy související s předmětem kontroly, které mohou mít význam pro prokázání porušení článku 101 nebo 102 [SFEU], jsou uchovávány v jakýchkoli jiných prostorách, na pozemcích nebo v dopravních prostředcích jiných než uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. a) této směrnice, včetně obydlí ředitelů, vedoucích pracovníků a dalších zaměstnanců podniků nebo sdružení podniků, byly vnitrostátní správní orgány pro hospodářskou soutěž oprávněny provést neohlášené kontroly v těchto jiných prostorách, na pozemcích a v dopravních prostředcích.

2. Tyto kontroly nesmí být provedeny bez předchozího souhlasu vnitrostátního justičního orgánu.

3. Členské státy zajistí, aby úředníci a jiné doprovázející osoby zmocněné nebo jmenované vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž k provedení kontroly podle odstavce 1 tohoto článku měli přinejmenším pravomoci stanovené v čl. 6 odst. 1 písm. a), b) a c) a odst. 2.“

16 Podle článku 32 téže směrnice „[č]lenské státy zajistí, aby k typům dokladů, které jsou přípustné jako důkazy u vnitrostátního orgánu pro hospodářskou soutěž, patřily dokumenty, ústní prohlášení, elektronické zprávy, záznamy a veškeré jiné předměty obsahující informace bez ohledu na jejich formu a na nosič, na němž jsou tyto informace uloženy“.

Portugalské právo

17 Článek 34 Constituição da República Portuguesa (Ústava Portugalské republiky), nadepsaný „Nedotknutelnost obydlí a korespondence“, stanoví:

„1. Obydlí a důvěrnost korespondence, jakož i jiných prostředků soukromé komunikace jsou nedotknutelné.

[...]

4. Orgány veřejné moci nesmějí zasahovat do korespondence, telekomunikací nebo jakýchkoli jiných komunikačních prostředků, s výjimkou případů stanovených zákonem v oblasti trestního řízení.“

- 18 Lei n.º 19/2012 que aprova o novo regime da concorrência, revogando as Leis n.ºs 18/2003, de 11 de junho, e 39/2006, de 25 de agosto, e procede à segunda alteração à Lei n.º 2/99, de 13 de janeiro (zákon č. 19/2012, kterým se schvaluje nový režim hospodářské soutěže, zrušuje zákon č. 18/2003 ze dne 11. června a zákon č. 39/2006 ze dne 25. srpna a kterým se provádí druhá novela zákona č. 2/99 ze dne 13. ledna) ze dne 8. května 2012 (*Diário da República*, 1. řada, č. 89, dále jen „zákon o hospodářské soutěži“) v čl. 2 odst. 3 a 5 stanoví:

„3. Tento zákon je třeba vykládat v souladu s právem Evropské unie a s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, a to i v oblasti protisoutěžních jednání, která nemohou ovlivnit obchod mezi členskými státy.“

[...]

5. V rámci článků 101 a 102 [SFEU] musí být při uplatňování tohoto zákona dodržovány obecné zásady práva Evropské unie a [Listina].“

- 19 Článek 18 tohoto zákona stanoví:

„1. Při výkonu sankčních pravomocí může Úřad pro ochranu hospodářské soutěže prostřednictvím svých orgánů nebo úředníků zejména:

[...]

c) provádět v prostorách, na pozemcích nebo v dopravních prostředcích podniků nebo sdružení podniků prohledávání, prověřování, shromažďování a zajišťování výpisů z písemností a dalších dokumentů bez ohledu na nosič, na němž jsou uchovávány, pokud se tyto úkony ukáží jako nezbytné k získání důkazů;

[...]

2. Pro úkony uvedené v písmenech c) a d) předchozího odstavce je vyžadován souhlas příslušného justičního orgánu.

[...]“

- 20 Článek 20 odst. 1 uvedeného zákona stanoví, že zajištění dokumentů, bez ohledu na jejich povahu nebo nosič, musí být schváleno, nařízeno nebo potvrzeno rozhodnutím justičního orgánu.

- 21 Článek 20 odst. 6 téhož zákona stanoví, že k zajištění dokumentů, na které se vztahuje bankovní tajemství, v bankách nebo jiných úvěrových institucích se vyžaduje předchozí souhlas vyšetřujícího soudce.

- 22 V původním znění byl článek 21 zákona o hospodářské soutěži formulován takto:

„K udělení souhlasu s provedením úkonů uvedených v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) a v člancích 19 a 20 je příslušné státní zastupitelství soudu, v jehož obvodu má Úřad pro ochranu hospodářské soutěže sídlo, nebo je-li to výslovně stanoveno, vyšetřující soudce téhož soudu.“

- 23 Článek 21 zákona o hospodářské soutěži ve znění lei n.º 17/2022 (zákon č. 17/2022) ze dne 17. srpna 2022 stanoví:

„K udělení souhlasu s provedením úkonů uvedených v čl. 18 odst. 1 písm. a) až d) a v člancích 19 a 20 je příslušný justiční orgán soudu, v jehož obvodu má [Úřad pro ochranu hospodářské soutěže] sídlo.“

Spory v původním řízení a předběžné otázky

- 24 Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zahájil v Portugalsku šetření v několika hospodářských odvětvích s cílem zjistit, zda dochází k protisoutěžním jednáním, která jsou v rozporu zejména s články 101 a 102 SFEU. Konkrétně se tato šetření týkala možného jednání ve vzájemné shodě mezi podniky, které vedlo ke zvýšení cen při poskytování teleradiologických služeb nemocničním zařízeními spadajícím pod Národní zdravotní službu (věc C-258/23), potenciální kartelové dohody v oblasti cen testů na „covid-19“ požadovaných od portugalských orgánů veřejného zdraví (věc C-259/23) a podezření ze zneužití dominantního postavení v oblasti zpracování plateb (věc C-260/23).
- 25 V tomto rámci považoval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže za nezbytné provést v prostorách společností IMI – Imagens Médicas Integradas S. A. a Synlabhealth II S. A., jakož i skupiny SIBS (dále jen „žalobkyně v původním řízení“) kontroly za účelem prověření, shromáždění a zajištění důkazů. Žádostem o udělení předchozího souhlasu k provedení těchto kontrol, zaslaným příslušnému justičnímu orgánu, a sice portugalskému státnímu zastupitelství, bylo vyhověno.
- 26 Na základě příkazů vydaných státním zastupitelstvím byl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže oprávněn zajistit všechny dokumenty přímo či nepřímo související s protisoutěžními jednáními, zejména e-maily a interní dokumenty sloužící k výměně informací mezi různými hierarchickými úrovněmi a k přípravě rozhodnutí v oblasti obchodní politiky podniků, a dále prověřit a okopírovat informace, které obsahovaly. Pokud jde konkrétně o plánovaná kontrolní opatření týkající se společností IMI a Synlabhealth II, tyto příkazy vylučovaly zajištění důkazů v prostorách určených k poskytování zdravotní péče a k archivaci dokumentů, na které se vztahuje lékařské tajemství.
- 27 Během kontrol provedených v období od ledna 2021 do března 2022 v prostorách žalobkyň v původním řízení prověřil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže elektronickou poštou zaměstnanců těchto podniků a zajistil počítačové soubory, které považoval za relevantní pro účely svých šetření. Postupně tak bylo zajištěno 1 405, 731 a 10 797 počítačových souborů.
- 28 Uvedené podniky napadly zákonnost těchto kontrol u Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Soud pro hospodářskou soutěž, regulaci a dohled, Portugalsko), který je předkládajícím soudem.
- 29 Předkládající soud uvádí, že zákon o hospodářské soutěži přiznává Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže pravomoc zajistit dokumenty bez ohledu na to, na jakém nosiči jsou uchovávány, pokud k tomu předem udělilo souhlas státní zastupitelství. Předkládající soud dále poznamenává, že podle článku 20 zákona o hospodářské soutěži je předchozí souhlas udělený soudcem vyžadován pouze v určitých případech, a sice pokud se souhlas týká kontrol prováděných v obydlí fyzické osoby, v bankovní instituci, v advokátní kanceláři nebo v lékařské ordinaci.

- 30 Podle téhož soudu vycházejí ustanovení tohoto zákona z logiky, na níž je založeno trestní právo, a sice že zásah vyšetřujícího soudce je nezbytný pouze tehdy, pokud způsob získávání důkazů může porušovat základní práva, zatímco v ostatních případech se za dostačující považuje schválení kontroly státním zastupitelstvím jakožto příslušným justičním orgánem.
- 31 V této souvislosti předkládající soud nejprve uvádí, že podle judikatury portugalských soudů příslušných v dané oblasti nemůže kontrola provedená v podniku za účelem šetření existence protisoutěžních jednání porušit základní práva. Zejména uvádí, že zprávy zaměstnanců tohoto podniku nelze kvalifikovat jako „korespondenci“ chráněnou článkem 7 Listiny, jsou-li zasílány prostřednictvím pracovní e-mailové schránky tohoto podniku.
- 32 Předkládající soud dále odkazuje na ustanovení nařízení č. 1/2003 týkající se vyšetřovacích pravomocí Komise. Uvádí, že podle článku 20 tohoto nařízení může Komise provádět veškeré nezbytné kontroly podniků a sdružení podniků a v tomto rámci kontrolovat účetní knihy a ostatní „obchodní záznamy“ bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy. Uvedený soud poznamenává, že podle článku 21 uvedeného nařízení je možné provádět kontroly i v jiných prostorách, jako jsou byty ředitelů, vedoucích pracovníků a zaměstnanců, avšak je k tomu požadováno předchozí svolení vnitrostátního soudu. Mimoto bod 26 odůvodnění téhož nařízení kvalifikuje podle jeho názoru dokumenty, které se nacházejí v elektronické poště podniků, jako „obchodní záznamy“.
- 33 Předkládající soud dále zmiňuje směrnici 2019/1 týkající se pravomocí orgánů pro hospodářskou soutěž v členských státech. Z bodů 30 a 32 odůvodnění a z článku 6 této směrnice podle předkládajícího soudu vyplývá, že tyto orgány by měly být oprávněny získat veškeré informace, které souvisejí s podnikem, jehož se týká vyšetřovací opatření, a to bez ohledu na to, na jakém nosiči jsou tyto informace uloženy. Za tímto účelem by uvedené orgány měly být oprávněny zajistit všechny formy korespondence, včetně elektronické pošty.
- 34 Předkládající soud kromě toho uvádí, že zákon o hospodářské soutěži musí být podle jeho čl. 2 odst. 3 a 5 vykládán v souladu s unijním právem, a to i pokud jde o protisoutěžní jednání, která nemohou ovlivnit obchod mezi členskými státy. Dále je toho názoru, že v oblasti působnosti posledně uvedených ustanovení musí být při uplatňování tohoto zákona dodržována Listina.
- 35 Předkládající soud konečně tvrdí, že dokumenty dotčené v projednávaných věcech se týkají obchodní činnosti podniků, na které se vztahují kontrolní opatření. V projednávaném případě má veškerá elektronická pošta institucionální charakter, neboť je výlučným vlastnictvím těchto podniků, které svým zaměstnancům jednostranně ukládají podmínky používání tohoto komunikačního prostředku po dobu trvání jejich pracovního poměru. Navíc v souladu s interními předpisy uvedených podniků je takováto elektronická pošta určena výhradně pro pracovní účely. Její používání pro osobní účely a pro účely související se soukromým životem zaměstnance je tedy zakázáno.
- 36 Žalobkyně v původním řízení naopak tvrdí, že elektronická pošta jejich zaměstnanců musí být chráněna jako „korespondence“ a že takové dokumenty nemohou být zajištěny v rámci šetření týkajícího se protisoutěžních jednání zakázaných články 101 a 102 SFEU. Podpůrně tvrdí, že zajištění těchto e-mailů vyžaduje v každém případě předchozí souhlas vyšetřujícího soudce.

37 Za těchto podmínek se Tribunal da Concorrência, Regulação e Supervisão (Soud pro hospodářskou soutěž, regulaci a dohled) v každém ze sporů, které mu byly předloženy, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Představují obchodní záznamy, o které se jedná v projednávaném případě a které jsou zasílány elektronickou poštou, ‚korespondenci‘ ve smyslu článku 7 [Listiny]?
- 2) Brání článek 7 [Listiny] zajištění obchodních záznamů pocházejících z e-mailové komunikace mezi vedoucími pracovníky a zaměstnanci podniků, pokud jsou vyšetřovány dohody a jednání zakázané podle článku 101 SFEU (dříve článek 81 Smlouvy o ES)?
- 3) Brání článek 7 [Listiny] zajištění takových obchodních záznamů na základě předchozího souhlasu justičního orgánu, v projednávaném případě státního zastupitelství, jemuž v souladu s Ústavou [Portugalské republiky] přísluší zastupovat stát, hájit zájmy stanovené zákonem, vést trestní stíhání na základě zásady legality a chránit demokratický právní řád a který jedná nezávisle na ostatních orgánech ústřední, regionální a místní správy?“

Řízení před Soudním dvorem

- 38 Rozhodnutím ze dne 14. června 2023 rozhodl předseda Soudního dvora na základě čl. 54 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora o spojení věcí C-258/23, C-259/23 a C-260/23 pro účely písemné a ústní části řízení a pro účely rozsudku.
- 39 Dne 5. března 2024 byly tyto spojené věci přiděleny čtvrtému senátu Soudního dvora, aby o nich rozhodl bez konání jednání, avšak na základě stanoviska týkajícího se třetí předběžné otázky.
- 40 Toto stanovisko bylo předneseno dne 20. června 2024 a ústní část řízení byla následně ukončena.
- 41 Dne 9. října 2024 Soudní dvůr vzhledem k odchodu soudce zpravodaje v důsledku uplynutí jeho funkčního období rozhodl, že tyto spojené věci přidělí novému soudci zpravodaji.
- 42 Vzhledem k tomu, že čtvrtý senát Soudního dvora měl zejména za to, že otázka týkající se důsledků rozsudku ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu) (C-548/21, EU:C:2024:830), pro odpověď na třetí předběžnou otázku položenou v každé z projednávaných věcí zasluhuje pozornost rozšířeného soudního kolegia, požádal na základě čl. 60 odst. 3 jednacího řádu Soudní dvůr, aby tyto věci přidělil velkému senátu.
- 43 Dne 18. března 2025 rozhodl Soudní dvůr, že uvedené věci budou přiděleny velkému senátu Soudního dvora, a znovu zahájil ústní část řízení.

K přípustnosti

- 44 Žalobkyně v původním řízení zpochybnily přípustnost žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce jako celku.
- 45 Na prvním místě v podstatě tvrdí, že tyto žádosti nesplňují požadavky stanovené v článku 94 jednacího řádu a položené otázky jsou irelevantní.

- 46 Nejprve má ve věci C-258/23 společnost IMI za to, že předkládající soud opomenul poskytnout Soudnímu dvoru informace nezbytné k pochopení skutkového a právního rámce věci v původním řízení a uvést právní otázky, které v uvedené věci vyvstávají. Tato společnost zejména tvrdí, že jelikož předkládající soud neupozornil Soudní dvůr na rozsudek č. 91/2023, který Tribunal Constitucional (Ústavní soud, Portugalsko) vydal dne 16. března 2023 ve věci č. 559/2020 a ve kterém posledně uvedený soud shledal protiústavním pravidlo, podle kterého je Úřad pro ochranu hospodářské soutěže oprávněn se souhlasem státního zastupitelství provést prohlídku a zajistit otevřené e-maily, není zaručeno, že odpověď Soudního dvora na položené otázky bude co nejuplněnější a nejužitečnější. Dále má ve věci C-259/23 společnost Synlabhealth II rovněž za to, že v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nejsou zmíněny některé skutečnosti, které jsou zásadní pro pochopení sporu v původním řízení, použitelná vnitrostátní ustanovení a vztah mezi posledně uvedenými ustanoveními a ustanoveními unijního práva, o jejichž výklad se žádá. Konečně ve věci C-260/23 společnosti skupiny SIBS tvrdí, že položené otázky jsou irelevantní ve vztahu k předmětu tohoto sporu, který podle jejich názoru vyžaduje posouzení legality dotčených opatření z hlediska portugalského práva, a nikoli z hlediska Listiny.
- 47 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Týkají-li se tedy položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 24. července 2023, Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, bod 61 a citovaná judikatura).
- 48 Z toho plyne, že se k otázkám týkajícím se unijního práva váže domněnka relevance. Odmítnutí Soudního dvora rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 24. července 2023, Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, bod 62 a citovaná judikatura).
- 49 Je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury, která se nyní odráží v čl. 94 písm. a) a b) jednacího řádu, potřeba dospět k výkladu unijního práva, který by byl pro vnitrostátní soud užitečný, vyžaduje, aby tento soud vymezil skutkový a právní rámec, ze kterého vycházejí otázky, které pokládá, nebo alespoň vysvětlil skutkové předpoklady, na nichž jsou tyto otázky založeny. Kromě toho je nezbytné, jak uvádí čl. 94 písm. c) jednacího řádu, aby sama žádost o rozhodnutí o předběžné otázce obsahovala uvedení důvodů, na základě kterých má předkládající soud pochybnosti o výkladu nebo platnosti určitých ustanovení práva Unie, jakož i vztah, který spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátními právními předpisy použitelnými ve sporu v původním řízení (rozsudek ze dne 21. prosince 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, bod 59 a citovaná judikatura).
- 50 Kromě toho musí informace uvedené v předkládacím rozhodnutí umožnit Soudnímu dvoru nejen podat užitečné odpovědi, ale také poskytnout vládám členských států a dalším zúčastněným stranám možnost předložit vyjádření v souladu s článkem 23 statutu Soudního dvora Evropské unie (rozsudek ze dne 21. prosince 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, bod 60 a citovaná judikatura).

- 51 V projednávaném případě obsahují žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce dostatek informací k tomu, aby mohl Soudní dvůr pochopit jak právní a skutkový rámec sporů v původních řízeních, tak smysl a obsah položených předběžných otázek. Předkládající soud mimoto upřesnil důvody, které jej vedly k podání těchto žádostí Soudnímu dvoru, a vztah, který podle něj existuje mezi ustanoveními unijního práva, včetně ustanovení Listiny, uvedenými v daných žádostech a ustanoveními portugalského práva použitelnými na tyto spory.
- 52 V této souvislosti směřují žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce k tomu, aby Soudní dvůr objasnil rozsah ochrany, kterou článek 7 Listiny poskytuje proti opatřením spočívajícím v zajištění obchodních záznamů pocházejících z e-mailové komunikace mezi vedoucími pracovníky a zaměstnanci podniků v kontextu, který spadá do působnosti unijního práva, a zejména článků 101 a 102 SFEU.
- 53 Výklad, který Soudní dvůr poskytne stran ustanovení unijního práva, jichž se týkají žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, bude mít vliv na to, jak předkládající soud posoudí legalitu zajištění dokumentů Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže bez předchozího souhlasu uděleného soudcem.
- 54 Z obsahu písemných vyjádření i vyjádření učiněných na ústním jednání plyne, že pro zúčastněné nebylo nijak obtížné pochopit skutkový a právní rámec, do něhož spadají otázky položené předkládajícím soudem, pochopit význam a rozsah skutkových tvrzení, z nichž tyto otázky vycházejí, pochopit důvody, pro které předkládající soud považoval za nutné je položit, a v konečném důsledku se k nim úplně a užitečně vyjádřit.
- 55 První důvod nepřípustnosti, který uplatnily žalobkyně v původním řízení, je proto třeba zamítnout.
- 56 Na druhém místě společnost Synlabhealth II ve věci C-259/23 tvrdí, že v projednávaném případě Úřad pro ochranu hospodářské soutěže překročil meze příkazu vydaného státním zastupitelstvím, když provedl kontroly a zajištění v prostorách této společnosti, a že tato společnost nebyla v rozporu s procesními požadavky stanovenými portugalským právem vyslechnuta ohledně položených předběžných otázek, v důsledku čehož podala opravný prostředek proti předkládacímu rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že dosud nebyly zjištěny všechny okolnosti věci, měl by Soudní dvůr podle jejího názoru odmítnout rozhodnout nebo by měl přinejmenším přerušit řízení do doby, než Tribunal da Relação de Lisboa (Odvolací soud v Lisabonu, Portugalsko) vydá rozhodnutí o opravném prostředku podaném proti rozhodnutí obrátit se na Soudní dvůr s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce. Ve věci C-260/23 společnosti skupiny SIBS rovněž tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla podána v době, kdy skutkové okolnosti sporu v původním řízení ještě nebyly zjištěny, a dokonce ani projednány.
- 57 V této souvislosti je třeba připomenout, že je na vnitrostátním soudu, aby rozhodl, v jaké fázi řízení je třeba položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. července 2008, Coleman, C-303/06, EU:C:2008:415, bod 29 a citovaná judikatura).
- 58 Je-li tedy Soudnímu dvoru předložena žádost týkající se výkladu unijního práva, u níž není zjevné, že by postrádala vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, a pokud Soudní dvůr disponuje poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny, musí na ně odpovědět, aniž by se sám musel zabývat skutkovou domněnkou, z níž vychází předkládající

soud, jejíž ověření následně bude příslušet uvedenému soudu, ukáže-li se to jako nezbytné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. července 2008, Coleman, C-303/06, EU:C:2008:415, bod 31 a citovaná judikatura).

- 59 Druhý důvod nepřipustnosti vznesený žalobkyněmi v původním řízení musí být tudíž rovněž zamítnut.
- 60 S ohledem na výše uvedené jsou předběžné otázky položené předkládajícím soudem přípustné.

K věci samé

- 61 Úvodem je třeba připomenout, že působnost Listiny je v souvislosti s jednáním členských států definována v jejím čl. 51 odst. 1, podle kterého jsou ustanovení Listiny určena členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Toto ustanovení je potvrzeno ustálenou judikaturou, podle níž se základní práva zaručená v právním řádu Unie uplatní ve všech situacích, které se řídí unijním právem, avšak nikoli mimo tyto situace [viz rozsudek ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 19, a rozsudek ze dne 6. března 2025, D. K. (Odnětí věci soudci), C-647/21 a C-648/21, EU:C:2025:143, bod 38].
- 62 Vzhledem k tomu, že se spory v původních řízeních týkají otázky dodržování základních práv při kontrolách prováděných vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž v rámci šetření týkajících se porušení článků 101 a 102 SFEU, a tedy případů uplatňování unijního práva, ustanovení Listiny se použijí.

K první otázce

- 63 Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 7 Listiny vykládán v tom smyslu, že pod pojem „komunikace“ ve smyslu tohoto článku spadají pracovní e-maily vyměňované mezi zaměstnanci a vedoucími pracovníky podniku prostřednictvím e-mailové schránky tohoto podniku.
- 64 Je totiž třeba upřesnit, že ačkoli předkládající soud zmínil pojem „korespondence“, tento článek nyní odkazuje na pojem „komunikace“. Jak vyplývá z vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17), slovo „korespondence“ bylo nahrazeno slovem „komunikace“, aby byl zohledněn technický vývoj.
- 65 Z článku 52 odst. 3 Listiny vyplývá, že pokud Listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným evropskou Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení však nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.
- 66 V této souvislosti je třeba připomenout, že článek 7 Listiny, který se týká práva na respektování soukromého a rodinného života, obsahuje práva odpovídající právům zaručeným čl. 8 odst. 1 EÚLP. V souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny je tedy třeba uvedenému článku 7 dát tentýž smysl a rozsah, jaký je přiznán článku 8 odst. 1 EÚLP, jak je vykládán judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. října 2010, McB., C-400/10 PPU,

EU:C:2010:582, bod 53; rozsudek ze dne 15. listopadu 2011, Dereci a další, C-256/11, EU:C:2011:734, bod 70, a rozsudek ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 70).

- 67 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že komunikace pocházející z podnikatelských prostor, stejně jako komunikace pocházející z obydlí mohou spadat pod pojmy „soukromý život“ a „korespondence“ uvedené v článku 8 EÚLP. Evropský soud pro lidská práva upřesnil, že pro určení, zda jsou tyto pojmy použitelné, je přiměřené očekávání v oblasti ochrany a respektování soukromého života důležitým, avšak ne nutně rozhodujícím kritériem (viz ESLP, 5. září 2017, Bărbulescu v. Rumunsko, CE:ECHR:2017:0905JUD006149608, bod 73 a citovaná judikatura).
- 68 Vzhledem k tomu, že odposlechy telekomunikačních prostředků představují zásahy do výkonu práva zaručeného článkem 8 odst. 1 EÚLP, představují rovněž omezení výkonu odpovídajícího práva zakotveného v článku 7 Listiny (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 71).
- 69 Soudní dvůr již konstatoval, že totéž platí o zajištění elektronické pošty provedeném během kontrol v podnikatelských nebo obchodních prostorách fyzické osoby nebo prostorách obchodní společnosti, které rovněž představuje zásah do výkonu práva zaručeného článkem 8 EÚLP (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 72).
- 70 Jak uvedla generální advokátka v bodě 31 stanoviska předneseného dne 20. června 2024, kvalifikace elektronické pošty jako „korespondence“ ve smyslu čl. 8 bodu 1 EÚLP, a tudíž jako „komunikace“ ve smyslu článku 7 Listiny je nezávislá na tom, zda tyto e-maily již byly obdrženy jejich adresátem, zda byly přečteny, nepřečteny nebo smazány, na tom, zda byla komunikace odeslána z podnikatelských prostor nebo zařízení (viz ESLP, 11. ledna 2024, Arregui v. Španělsko, CE:ECHR:2024:0111JUD004254118, bod 31 a citovaná judikatura), nebo prostřednictvím pracovní elektronické pošty (viz ESLP, 3. dubna 2007, Copland v. Spojené království, CE:ECHR:2007:0403JUD006261700, body 41 a 42), nebo na tom, zda adresa odesílatele či příjemce je adresou právnické osoby (viz ESLP, 14. března 2013, Bernh Larsen Holding AS a další v. Norsko, CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, bod 106), nebo také na tom, zda má její obsah soukromý charakter, či nikoli (viz ESLP, 16. prosince 1992, Niemietz v. Německo, CE:ECHR:1992:1216JUD001371088, bod 32 *in fine*).
- 71 Skutečnost, že e-mail může být vzhledem ke své formě a obsahu kvalifikován jako „pracovní“, jej tedy nemůže zbavit ochrany, kterou článek 7 Listiny zaručuje komunikaci. V této souvislosti bylo v rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. září 2017, Bărbulescu v. Rumunsko (CE:ECHR:2017:0905JUD006149608, bod 74), který se týkal soukromých zpráv odesílaných z pracovního počítače, upřesněno, že pravidlo stanovené zaměstnavatelem, které zaměstnancům ukládá povinnost zdržet se veškeré činnosti soukromé povahy na pracovišti a zakazuje jim využívat zdroje podniku k osobním účelům, není relevantní pro účely kvalifikace jako „korespondence“ ve smyslu čl. 8 odst. 1 EÚLP.
- 72 Konečně se tato ochrana vztahuje rovněž na osobní údaje, které vznikají v souvislosti s provozem takových pracovních e-mailových schránek a jsou rovněž chráněny článkem 8 Listiny (viz ESLP, 16. října 2007, Wieser a Bicos Beteiligungen GmbH v. Rakousko, CE:ECHR:2007:1016JUD007433601, bod 45).

- 73 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 7 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „komunikace“ ve smyslu tohoto článku spadají pracovní e-maily vyměňované mezi zaměstnanci a vedoucími pracovníky podniku prostřednictvím e-mailové schránky tohoto podniku.

K druhé a třetí otázce

- 74 Svou druhou a třetí otázkou, které je třeba zkoumat společně, se předkládající soud táže, zda musí být článek 7 Listiny vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby s předchozím souhlasem justičního orgánu, jako je portugalské státní zastupitelství, které je nezávislé a je pověřeno zejména tím, aby ve veřejném zájmu vedlo trestní stíhání a chránilo demokratický právní řád, byly pracovní e-maily vyměňované mezi zaměstnanci a vedoucími pracovníky podniku zajištěny během kontroly provedené orgánem pro hospodářskou soutěž v rámci šetření týkajícího se porušení článku 101 nebo 102 SFEU.
- 75 Podle ustálené judikatury platí, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout předkládajícímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny. Soudní dvůr může kromě toho zohlednit i normy unijního práva, na které vnitrostátní soud ve svých otázkách neodkázal [rozsudek ze dne 20. března 1986, Tissier, 35/85, EU:C:1986:143, bod 9, a rozsudek ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, bod 60].
- 76 Okolnost, že vnitrostátní soud formuloval předběžnou otázku po formální stránce tak, že odkázal na určitá ustanovení unijního práva, nebrání tomu, aby Soudní dvůr tomuto soudu poskytl všechny prvky výkladu, které mohou být pro rozsouzení věci, jež mu byla předložena, užitečné, ať již na ně posledně uvedený ve svých otázkách odkázal, či nikoli. V tomto ohledu přísluší Soudnímu dvoru, aby ze všech poznatků předložených uvedeným soudem, zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vytěžil ty prvky unijního práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu třeba vyložit [rozsudek ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, bod 61 a citovaná judikatura].
- 77 V projednávaném případě se předkládající soud svou druhou a třetí otázkou táže na legalitu zajištění e-mailů, které si vyměnili zaměstnanci a vedoucí pracovníci podniku, při kontrolách vedených Úřadem pro hospodářskou soutěž v podnikatelských nebo obchodních prostorách tohoto podniku v rámci šetření týkajícího se porušení článků 101 nebo 102 SFEU. Konkrétně si uvedený soud klade otázku, zda takové zajištění může být povoleno takovým justičním orgánem, jako je portugalské státní zastupitelství, nebo zda nutně vyžaduje předchozí souhlas soudce.
- 78 I když se předkládající soud Soudního dvora táže pouze na výklad článku 7 Listiny, který přiznává každému právo na respektování jeho soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace, je třeba v takovém kontextu konstatovat, že dokumenty, kterých se týkají zajištění dotčená v původním řízení, se mohou týkat nejen „komunikace“ ve smyslu tohoto článku 7, ale i osobních údajů chráněných článkem 8 Listiny. Skutečnost, že shromážděné informace spadají do kontextu profesní činnosti, nemůže tyto informace zbavit kvalifikace osobních údajů [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. dubna 2025, Ministerstvo zdravotnictví (Údaje týkající se zástupce právnické osoby), C-710/23, EU:C:2025:231, bod 22 a citovaná judikatura].

- 79 V této souvislosti je třeba rovněž připomenout, že právo na ochranu osobních údajů úzce souvisí s právem na respektování soukromého a rodinného života zakotveným v článku 7 Listiny, které doplňuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 47, a rozsudek ze dne 18. prosince 2025, Storstockholms Lokaltrafik, C-422/24, EU:C:2025:980, bod 40).
- 80 Za těchto podmínek je třeba za účelem poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu přeformulovat druhou a třetí předběžnou otázku a mít za to, že podstatou těchto otázek předkládajícího soudu je, zda články 7 a 8 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby byly e-maily, které si vyměnili zaměstnanci a vedoucí pracovníci podniku, zajištěny při kontrole provedené bez předchozího souhlasu soudce vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž v podnikatelských nebo obchodních prostorách podniků podezřelých z porušení článku 101 nebo článku 102 SFEU.
- 81 Pokud jde o rozsah práv uznaných Listinou, je třeba připomenout, že se základní práva zakotvená v článcích 7 a 8 Listiny neprojevují jako absolutní výsady, ale musí být nahlížena ve vztahu k jejich společenské funkci (rozsudek ze dne 21. června 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 112, a rozsudek ze dne 22. listopadu 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, bod 45).
- 82 Článek 52 odst. 1 Listiny totiž připouští, že výkon takových práv, jako jsou práva zakotvená v jejích článcích 7 a 8, může být omezen za předpokladu, že jsou tato omezení stanovena zákonem, respektují podstatu těchto práv a svobod a jsou při dodržení zásady proporcionality nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého [rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 50, a rozsudek ze dne 8. prosince 2022, Google (Odstranění odkazu na údajně nepravdivý obsah), C-460/20, EU:C:2022:962, bod 57].
- 83 V projednávaném případě je třeba mít za to, že zajištění e-mailů během kontrol v podnikatelských nebo obchodních prostorách fyzické osoby nebo v prostorách obchodní společnosti představuje omezení výkonu práva na soukromý život zakotveného v článku 7 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 72).
- 84 Mimoto pokud jde o e-maily vyměňované mezi vedoucími pracovníky a zaměstnanci podniku, jakož i o obchodní záznamy pocházející z těchto e-mailů, jeví se, že jelikož tyto e-maily a tyto dokumenty mohou rovněž obsahovat osobní údaje, zajištění provedené vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž v rámci šetření představuje rovněž omezení výkonu práva zaručeného článkem 8 Listiny.
- 85 K takovým omezením tedy může dojít pouze tehdy, jsou-li stanovena zákonem, respektují-li podstatu těchto práv, odpovídají-li skutečně cílům obecného zájmu, které uznává Unie, a dodržují-li zásadu proporcionality.
- 86 Pokud jde na prvním místě o požadavek týkající se dodržení zásady legality, jeví se, že tento požadavek je v projednávaném případě splněn. Je totiž třeba uvést, že je nesporné, že opatření dotčená ve sporech v původních řízeních se opírají o články 18 až 21 zákona o hospodářské soutěži, které Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže umožňují zejména provádět v prostorách podniků podezřelých z porušení článků 101 a 102 SFEU „prohledávání, prověřování, shromažďování a zajišťování výpisů z písemností a dalších dokumentů bez ohledu na nosič, na němž jsou uchovávány, pokud se tyto úkony ukáží jako nezbytné k získání důkazů“.

- 87 Pokud jde na druhém místě o respektování podstaty základních práv zakotvených v člancích 7 a 8 Listiny, je třeba poznamenat, že i když taková opatření spočívající v prohledávání a zajištění dokumentů, jako jsou opatření provedená ve sporech v původních řízeních, zahrnují přístup ke komunikaci ve smyslu článku 7 Listiny, jejich výlučným cílem je získat přístup k obsahu e-mailů a e-mailových schránek, které souvisejí s předmětem šetření, jak je vymezen v rozhodnutí o kontrole. Tato opatření se mimoto týkají e-mailů zasílaných přes pracovní e-mailovou schránku dotčených podniků, jakož i dokumentů a osobních údajů fyzických osob zaměstnaných těmito podniky, které se v zásadě omezují na aspekty profesního života těchto fyzických osob, s vyloučením informací o jejich soukromém a rodinném životě ve smyslu tohoto článku 7.
- 88 Kromě toho se jeví, že zajištění pracovní komunikace vedoucích pracovníků a zaměstnanců podniku, který je předmětem šetření, zpravidla nevede k neomezenému shromažďování osobních údajů, ani k plošnému přístupu k nim, jelikož shromažďování těchto údajů obsažených v těchto komunikacích je omezeno na údaje, které souvisejí s protisoutěžními jednáními, jichž se týkalo šetření zahájené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. Uvedené údaje mimoto nemohou být použity k jiným účelům, než je identifikace těchto jednání. Z toho plyne, že pokud vnitrostátní právní úprava v souladu s relevantními ustanoveními unijního práva, včetně nařízení GDPR, vymezuje účely zpracování shromážděných údajů a stanoví pravidla tohoto zpracování, včetně uchovávání a předávání těchto údajů, nelze mít za to, že zajištění e-mailů, o které se jedná ve sporech v původních řízeních, může narušit podstatu článku 8 Listiny.
- 89 Za těchto podmínek a s výhradou ověření, která bude muset provést předkládající soud, se jeví, že zajištění dokumentů dotčených ve sporech v původních řízeních nenarušuje podstatu základních práv zakotvených v člancích 7 a 8 Listiny.
- 90 Pokud jde na třetím místě o otázku, zda v projednávaném případě tyto zásahy odpovídají cíli obecného zájmu, který uznává Unie, ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, je třeba uvést, že kontroly a zajištění komunikace a jiných dokumentů a nosičů, které vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž provádějí při uplatňování článků 101 nebo 102 SFEU v souladu s čl. 3 odst. 1 a článkem 5 nařízení č. 1/2003, mají za cíl odhalit jednání, která jsou v rozporu s těmito ustanoveními. Vyšetřovací pravomoci vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž jim tedy mají umožnit plnit jejich úkol, jímž je dohlížet na dodržování pravidel hospodářské soutěže na vnitřním trhu, přičemž cílem takových pravidel je zabránit narušení hospodářské soutěže na úkor obecného zájmu, jednotlivých podniků a spotřebitelů, a přispět tak k zajištění hospodářského blahobytu v Unii (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 22. října 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 42).
- 91 Jak v podstatě vyplývá z protokolu (č. 27) o vnitřním trhu a hospodářské soutěži, který je připojen ke Smlouvě o FEU a Smlouvě o EU, vnitřní trh, jak je definován v článku 3 SEU a v čl. 26 odst. 2 SFEU, zahrnuje systém zajišťující, aby nebyla narušována hospodářská soutěž, která je nezbytná pro jeho fungování (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. února 2011, TeliaSonera Sverige, C-52/09, EU:C:2011:83, bod 20; rozsudek ze dne 22. března 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 46, a rozsudek ze dne 22. března 2022, Nordzucker a další, C-151/20, EU:C:2022:203, bod 51). Úloha vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž při zajišťování účinnosti tohoto systému a jejich přispění k provádění článků 101 a 102 SFEU, které jsou podle ustálené judikatury kogentními ustanoveními (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2023, International Skating Union v. Komise, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, bod 192 a citovaná judikatura), jsou v tomto ohledu zásadní. Zajištění nenarušené hospodářské soutěže je tedy třeba považovat za cíl obecného zájmu, který uznává Unie, ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny.

- 92 Pokud jde na čtvrtém místě o dodržování zásady proporcionality, podle ustálené judikatury vyžaduje přiměřenost opatření, která vedou k zásahu do práv zaručených v člancích 7 a 8 Listiny, dodržení požadavků vhodnosti a nezbytnosti i požadavku přiměřenosti těchto opatření ve vztahu ke sledovanému cíli (rozsudek ze dne 22. listopadu 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, bod 63 a citovaná judikatura).
- 93 Omezení práv a svobod zakotvených v Listině jsou činěna v mezích toho, co je nezbytně nutné, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi více opatřeními vhodnými k dosažení sledovaných legitimních cílů, je třeba zvolit nejméně omezující opatření. Ani nelze při sledování cíle obecného zájmu ztrácet ze zřetele skutečnost, že tento cíl je třeba uvést do souladu se základními právy dotčenými předmětným opatřením, a to vyváženým poměřením tohoto cíle obecného zájmu s dotčenými právy, aby se zajistilo, že nepříznivé následky způsobené tímto opatřením nebudou nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům. Možnost odůvodnit omezení práv zaručených v člancích 7 a 8 Listiny tak musí být posuzována z hlediska závažnosti zásahu, který takové omezení představuje, a musí být ověřeno, že význam cíle obecného zájmu sledovaného tímto omezením je úměrný závažnosti zásahu (rozsudek ze dne 22. listopadu 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, bod 64, a rozsudek ze dne 8. prosince 2022, Orde van Vlaamse Balies a další, C-694/20, EU:C:2022:963, bod 41).
- 94 Mimoto za účelem splnění požadavku proporcionality musí předmětná právní úprava, která s sebou přináší zásah, stanovit jasná a přesná pravidla pro rozsah a použití předmětného opatření a stanovit minimální požadavky, tak aby subjekty údajů měly dostatečné záruky umožňující účinně chránit jejich osobní údaje proti riziku zneužití. Taková právní úprava musí zejména vymezit okolnosti a podmínky, za nichž může být přijato opatření týkající se zpracovávání takových údajů, čímž zaručí, že se zásah omezí na to, co je nezbytně nutné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, bod 65 a citovaná judikatura).
- 95 V projednávaném případě mají zaprvé pravomoci vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž v oblasti šetření a zajištění elektronické komunikace, dokumentů a jiných profesních údajů za cíl odhalit existenci protisoutěžních jednání zakázaných články 101 a 102 SFEU, a mohou proto přispět k dosažení cíle obecného zájmu uvedeného v bodě 91 tohoto rozsudku, jímž je zachování nenarušené hospodářské soutěže na vnitřním trhu. Význam tohoto cíle může ospravedlnit zásah do práv zaručených v člancích 7 a 8 Listiny.
- 96 Zadruhé v souvislosti s požadavkem nezbytnosti je třeba připomenout, že tento požadavek je splněn, pokud cíle sledovaného předmětnými opatřeními nelze přiměřeně dosáhnout stejně účinným způsobem jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základních práv subjektů údajů, zejména do práva na respektování soukromého života a práva na ochranu osobních údajů, která jsou zaručena v člancích 7 a 8 Listiny [rozsudek ze dne 26. ledna 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrace biometrických a genetických údajů policií), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 126, a rozsudek ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, bod 88].
- 97 V této souvislosti se jeví, že při stíhání a odhalování protisoutěžních jednání, která jsou v rozporu s články 101 a 102 SFEU, se žádný jiný prostředek, který by byl stejně účinný a méně zasahoval do práv na respektování komunikace a na ochranu osobních údajů, nejeví jako uspokojivá alternativa k zajištění záznamů pocházejících z e-mailů vyměněných mezi vedoucími pracovníky a zaměstnanci podniku, na který se vztahují kontrolní opatření provedená orgánem pro hospodářskou soutěž.

- 98 Jak v podstatě zdůraznila generální advokátka v bodě 21 svého stanoviska předneseného dne 23. října 2025, e-maily, které jsou v rámci pracovní činnosti vyměňovány prostřednictvím e-mailové schránky, představují jeden z hlavních zdrojů, které mají orgány pro hospodářskou soutěž k dispozici za účelem odhalení protisoutěžního jednání. Právo orgánu pro hospodářskou soutěž pořizovat kopie souborů e-mailů je tedy součástí kontrolní pravomoci tohoto orgánu [pokud jde o pravomoc svěřenou Komisi článkem 20 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003, obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2020, *Nexans France a Nexans v. Komise*, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 63]. V tomto ohledu článek 32 směrnice 2019/1 zahrnuje elektronické zprávy mezi důkazy, které mají být považovány za přípustné u vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž. Pokud by tyto orgány byly v zásadě zbaveny pravomoci zajistit takovou pracovní elektronickou komunikaci, mohlo by to ohrozit účinný boj proti kartelovým dohodám a zneužívání dominantního postavení na vnitřním trhu, vyžadovaný články 101 a 102 SFEU.
- 99 Členské státy sice mohou považovat za nezbytné využít prohlídky a zajištění k získání hmotných důkazů o protiprávním jednání, avšak je třeba, aby jejich příslušné právní předpisy a praxe poskytovaly přiměřené a dostatečné záruky proti zneužití (v tomto smyslu viz ESLP, 25. února 1993, *Funke v. Francie*, CE:ECHR:1993:0225JUD001082884, bod 57, a ESLP, 21. prosince 2010, *Société Canal Plus a další v. Francie*, CE:ECHR:2010:1221JUD002940808, bod 54 *in fine*).
- 100 Zatřetí, pokud jde o přiměřenost omezení výkonu práv zakotvených v člancích 7 a 8 Listiny, které vyplývá ze zajištění e-mailů, je třeba ji posoudit v kontextu, do kterého takové omezení spadá, přičemž je třeba v každém jednotlivém případě zvážit všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2024, *Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu)*, C-548/21, EU:C:2024:830, bod 89].
- 101 Pokud jde o omezení vyplývající ze zajištění v rámci kontrol prováděných orgánem pro hospodářskou soutěž, mezi takové skutečnosti patří zejména závažnost takto uloženého omezení výkonu dotčeného základního práva a okolnosti, za kterých k němu došlo.
- 102 Pokud jde o závažnost omezení vyplývajícího z právní úpravy dotčené v původním řízení, která umožňuje, aby byly bez předchozího souhlasu uděleného soudcem zajištěny vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž e-maily v rámci šetření týkajícího se jednání odporujících článkům 101 a 102 SFEU, je třeba uvést, že zajištění pracovní korespondence vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž obecně podléhá procesním zárukám, které mají zajistit zejména bezpečnost, integritu a důvěrnost těchto údajů. Jak uvedla generální advokátka v bodě 33 svého stanoviska předneseného dne 23. října 2025, každé šetření prováděné vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž musí být podloženo řádně odůvodněným rozhodnutím o kontrole, které se musí opírat o důvodné podezření, že podnik porušil pravidla hospodářské soutěže stanovená Smlouvou o FEU. Pokud jde o zajištění e-mailů, musí být v případě, že vyšetřovatelé používají počítačový forenzní software, postup indexace, který předchází vyhledávání obchodních informací relevantních pro šetření, uskutečněn za použití klíčových slov definovaných s ohledem na předem určený předmět šetření.
- 103 Pokud jde o okolnosti, za kterých došlo k omezení výkonu předmětného základního práva, je třeba připomenout, že v zásadě je třeba rozlišovat mezi situací, kdy je kontrola provedena v podnikatelských prostorách dotčených podniků nebo sdružení podniků, a situací, kdy je kontrola provedena v jiných prostorách, včetně soukromých obydlí fyzických osob.

- 104 Základní právo na nedotknutelnost obydlí sice představuje obecnou zásadu unijního práva, která je nyní vyjádřena v článku 7 Listiny, jenž odpovídá článku 8 EÚLP, nic to však nemění na tom, že veřejný zásah může jít dále, týká-li se podnikatelských nebo obchodních prostor či činností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 19 a 20 a citovaná judikatura).
- 105 Vyšetřovací pravomoci orgánů pro hospodářskou soutěž jsou totiž v zásadě jasně vymezeny, zejména pokud jde o vyloučení dokumentů nesouvisejících s obchodní činností z předmětu šetření, právo na právní pomoc, zachování důvěrnosti korespondence mezi právními zástupci a klienty, nebo také povinnost odůvodnit rozhodnutí o kontrole a možnost podat žalobu k unijním soudům (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 31 a citovaná judikatura). V této souvislosti je třeba připomenout, že vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž jsou mimo jiné povinny dodržovat při provádění svých šetření nařízení GDPR.
- 106 Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva týkající se zejména článku 8 EÚLP mimoto vyplývá, že v případě kontrol v obchodních prostorách podniku lze absenci předchozího soudního povolení ke kontrole, kterým by mohl být vymezen rozsah této kontroly nebo kontrolován její průběh, vyvážit soudním přezkumem legality a nezbytnosti takového vyšetřovacího opatření *ex post facto*, pokud je takový přezkum za konkrétních okolností daného případu účinný. To znamená, že dotčené osoby mohou dosáhnout účinného soudního přezkumu sporného opatření a jeho provádění, a to jak po skutkové, tak po právní stránce. Pokud již došlo k jednání, které bylo shledáno protiprávním, musí dostupný opravný prostředek či dostupné opravné prostředky zajistit dotčené osobě přiměřenou nápravu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2023, Casino, Guichard-Perrachon a AMC v. Komise, C-690/20 P, EU:C:2023:171, bod 38, a citovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva).
- 107 Kromě toho je třeba poznamenat, že v souladu s výše uvedenými informacemi týkajícími se článků 7 a 8 Listiny nevyžadují ustanovení unijního práva týkající se provádění pravidel hospodářské soutěže, aby soudce udělil předchozí souhlas k provedení kontroly v podnikatelských prostorách. V tomto ohledu čl. 20 odst. 6 a 7 nařízení č. 1/2003 a čl. 6 odst. 3 směrnice 2019/1, které se týkají kontrol prováděných v podnikatelských prostorách podniků Komise a vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž, nevyžadují předchozí souhlas vnitrostátního soudu nebo nezávislého správního orgánu, a to ani v případě zajištění e-mailů, ale odkazují v tomto ohledu na povinnosti stanovené vnitrostátním právem, přičemž členským státům umožňují stanovit, že k výkonu kontrolních pravomocí vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž je vyžadován souhlas udělený justičním orgánem.
- 108 Ze všech těchto úvah vyplývá, že články 7 a 8 Listiny v zásadě nebrání právní úpravě členského státu, podle které v rámci šetření týkajícího se údajného porušení článků 101 nebo článku 102 SFEU může vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž zajistit v podnikatelských nebo obchodních prostorách e-mailů, jejichž obsah souvisí s předmětem kontroly, aniž k tomu má předchozí souhlas soudce.
- 109 Je však třeba zaprvé upřesnit, že v případě neexistence takového předchozího souhlasu uděleného soudcem vyžaduje ochrana jednotlivců před svévolnými zásahy veřejné moci do práv zaručených články 7 a 8 Listiny právní rámec a striktní omezení dotčených opatření. Kontrola i zajištění tedy mohou být s těmito ustanoveními slučitelné pouze tehdy, pokud vnitrostátní právní předpisy a praxe poskytují přiměřené a dostatečné záruky proti zneužití a svévoli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 77).

Takové záruky musí mít podobu úplného *ex post* soudního přezkumu předmětných opatření. Jak vyplývá z ustálené judikatury připomenuté v bodě 106 tohoto rozsudku, tento přezkum musí dotčeným osobám poskytnout přiměřenou nápravu a zároveň umožnit posouzení přípustnosti shromážděných důkazů.

- 110 V projednávaném případě z předkládacích rozhodnutí vyplývá, že kontroly a zajištění nebyly provedeny bez předchozího povolovacího řízení, neboť byly povoleny justičním orgánem, a sice portugalským státním zastupitelstvím, které je v souladu s Ústavou Portugalské republiky nezávislé na ostatních orgánech ústřední, regionální a místní moci a je pověřeno zejména tím, aby ve veřejném zájmu vedlo trestní stíhání a chránilo demokratický právní řád. Souhlas udělený tímto justičním orgánem může podle všeho přispět k vymezení úzkého právního rámce pro kontroly a zajištění prováděných vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž, zejména pokud jde o určení jejich vhodnosti, doby trvání a věcného rozsahu.
- 111 Pokud byl tedy, stejně jako ve věci v původním řízení, předchozí souhlas udělen nikoli soudcem, ale státním zastupitelstvím, je zásadní, aby byl dotčeným osobám takový postup soudního přezkumu *ex post* k dispozici a aby v plném rozsahu splňoval požadavky připomenuté v bodech 106 a 109 tohoto rozsudku.
- 112 Zadruhé je třeba vznést výhradu týkající se kontrol vedoucích k zajištění mobilních telefonů, počítačů nebo jakéhokoli jiného elektronického nosiče dat, které nepatří podnikům, jejichž prostory jsou kontrolovány, ale takovým fyzickým osobám, jako jsou jejich vedoucí pracovníci a zaměstnanci.
- 113 V projednávaném případě předkládající soud uvedl, že systém elektronické pošty dotčený ve sporech v původních řízeních je „omezen na používání k pracovním účelům“ a že jeho používání pro osobní účely a pro účely soukromého života zaměstnanců je „zakázáno“ interními předpisy dotčených podniků. Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce sice zmiňují prohledávání e-mailu nebo e-mailových schránek zaměstnanců, neupřeshňují však, na kterých nosičích byly předmětné e-maily uchovávány a ke kterým měli kontroloři přístup. Na základě příkazu, který vydalo portugalské státní zastupitelství a který odkazuje na „jakýkoli elektronický nosič dat nebo počítač“, tedy nelze vyloučit, že mezi dotčené nosiče patřily mobilní telefony, počítače nebo jiné elektronické nosiče dat, které nepatřily těmto podnikům, ale jejich vedoucím pracovníkům a zaměstnancům.
- 114 Mají-li přitom vyšetřovatelé při kontrolách prováděných orgánem pro hospodářskou soutěž v podnikatelských prostorách podniku zajistit mobilní telefony, počítače nebo jakýkoli jiný elektronický nosič dat, které nepatří tomuto podniku, ale jeho vedoucím pracovníkům a zaměstnancům, přístup k údajům obsaženým v těchto zařízeních musí být – případně po jejich zapečetění – podroben předchozímu přezkumu ze strany soudu nebo nezávislého správního orgánu.
- 115 Vzhledem k tomu, že taková zařízení mohou být používána současně pro soukromé a profesní nebo obchodní účely, v závislosti na obsahu uvedených zařízení může přístup k nim zahrnovat nejen provozní a lokalizační údaje, ale také fotografie a historii vyhledávání na internetu s těmiž zařízeními, či dokonce obsah soukromé komunikace uskutečněné prostřednictvím těchto zařízení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, bod 92].

- 116 Přístup k takovému souboru údajů tedy může umožnit vyvodit velmi přesné závěry o soukromém životě subjektu údajů, tedy o každodenních zvyklostech, o místech, kde trvale či přechodně pobývá, o denních či jiných přesunech, o aktivitách, společenských vztazích této osoby a o společenských kruzích, se kterými se stýká. Mimoto nelze vyloučit, že tyto údaje mohou spadat do zvláštních kategorií údajů ve smyslu článku 9 nařízení GDPR. Přístup k údajům uchovávaným v takových zařízeních tedy může vést k závažnému, či dokonce zvláště závažnému zásahu do základních práv zaručených články 7 a 8 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2024, *Bezirkshauptmannschaft Landeck* (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, body 93 až 95].
- 117 Zejména s cílem zajistit, aby byla v každém jednotlivém případě dodržena zásada proporcionality na základě zvážení všech relevantních skutečností, je nezbytné, aby v případech, kdy přístup příslušných vnitrostátních orgánů k osobním údajům s sebou nese riziko závažného, či dokonce zvláště závažného zásahu do základních práv subjektu údajů, podléhal tento přístup předchozímu přezkumu ze strany soudu nebo nezávislého správního orgánu [rozsudek ze dne 4. října 2024, *Bezirkshauptmannschaft Landeck* (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, bod 102].
- 118 Tento předchozí přezkum vyžaduje, aby soud nebo nezávislý správní orgán pověřený jeho provedením disponoval veškerými pravomocemi a poskytoval veškeré záruky nezbytné ke sladění různých dotčených legitimních zájmů a práv. Zejména v souvislosti s kontrolu prováděnou orgánem pro hospodářskou soutěž takový přezkum vyžaduje, aby byl tento soud nebo tento orgán schopen zajistit spravedlivou rovnováhu mezi legitimními zájmy souvisejícími s potřebami šetření na straně jedné a základními právy na respektování soukromého života a na ochranu osobních údajů osob, jejichž údajů se přístup týká, na straně druhé [v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 4. října 2024, *Bezirkshauptmannschaft Landeck* (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, bod 103].
- 119 V této souvislosti je třeba dodat, že je v zásadě pouze na vnitrostátním právu, aby určilo pravidla týkající se přípustnosti shromážděných důkazů, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivá než pravidla upravující obdobné situace podléhající vnitrostátnímu právu (zásada rovnocennosti) a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivit) (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net* a další, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 222 až 225).
- 120 Z výše uvedeného vyplývá, že články 7 a 8 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byly e-maily, které si vyměnili zaměstnanci a vedoucí pracovníci podniku, zajištěny při kontrole provedené bez předchozího souhlasu soudce vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž v podnikatelských nebo obchodních prostorách podniků podezřelých z porušení článku 101 nebo článku 102 SFEU, pokud jsou stanoveny úzký právní rámec pro pravomoci tohoto orgánu a přiměřené a dostatečné záruky proti zneužití a svévoli, jako je účinný *ex post* soudní přezkum předmětných opatření.

K nákladům řízení

- 121 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) Článek 7 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládán v tom smyslu, že

pod pojem „komunikace“ ve smyslu tohoto článku spadají pracovní e-maily vyměňované mezi zaměstnanci a vedoucími pracovníky podniku prostřednictvím e-mailové schránky tohoto podniku.

2) Články 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládány v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby byly e-maily, které si vyměnili zaměstnanci a vedoucí pracovníci podniku, zajištěny při kontrole provedené bez předchozího souhlasu soudce vnitrostátním orgánem pro hospodářskou soutěž v podnikatelských nebo obchodních prostorách podniků podezřelých z porušení článku 101 nebo článku 102 SFEU, pokud jsou stanoveny úzký právní rámec pro pravomoci tohoto orgánu a přiměřené a dostatečné záruky proti zneužití a svévoli, jako je účinný *ex post* soudní přezkum předmětných opatření.

Podpisy